

Впечатлителен и чувствителен, Орфей мислеше за тези мъченици на крайнините, страдаше за своя роден край и за близките си и се топеше във водовъртежа на дворцовите клюки, интриги и неправди.

Орфей остана да живее в малък, но много хубав дворец на брега на морето. Това море в същност беше тесен морски ръкав, изпъстрен с малки, китни островчета, но всичко наоколо беше толкова красиво през всички часове на деня и нощта, че Орфей постоянно гледаше от един балкон и не

можеше да се нагледа. Той впиваше поглед към отвъдния бряг, дето страшно му се искаше да иде, за да види какво има и какви хора живеят. Но той беше още като зверче, уловено в дивите гори и хвърлено в широка, златна клетка. Но — клетка. Първите два-три дни той само се любуваше и се чудеше на широките и светли стаи, в които имаше толкова блясък и злато. И за какво бяха тези къщи? Кому служеха те? Но скоро той свикна с

обстановката — само на морето не можеше да се нагледа.

Една сутрин Орфей слезе до брега на морето, дето имаше тесен кей, направен нарочно за малкия дворец. Орфей клекна, грабна с шепата си вода и я плисна на лицето си. За пръв път той

